

Arrest

nr. 43 950 van 27 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LEYSEN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en tot de Zarma etnie te behoren. U bent geboren en getogen in het dorp Prang in de regio Brong-Ahafo. In het naburige dorp Atebubu volgde u middelbare school en was u bevriend met uw klasgenoot (A.). In augustus 2007 leerde u in een vakantieoord te Anamabo aan de Ghanese kust, de blanke homo (R.) kennen. Hij leerde u de mannenliefde bedrijven en betaalde u ervoor. Op een dag eind 2007, experimenteerde u de mannenliefde op (A.) in de toiletten van jullie school te Atebubu. Iemand moet jullie toen hebben gezien of gehoord, aangezien u geroepen werd zich aan te melden in het kantoor van de schooldirecteur. Toen de schooldirecteur aanstalten maakte om u in zijn kantoor op te sluiten, liep u weg. Later vernam u van uw studiegenoot (B.) dat u gezocht werd door de schooldirecteur en dat u sowieso geschrapt werd als

leerling in die school. U verbleef één week in de stad Kumasi, waarna u verhuisde naar de Togolese hoofdstad Lomé. In december 2008 vervoegde u (R.) in Anamabo, waar hij opnieuw zijn vakantie doorbracht. U verbleef twee maanden met (R.) in het vakantieoord, waarna u terugkeerde naar Lomé. Midden 2009 vervoegde u (R.) opnieuw in Anamabo tot aan jullie vertrek uit Ghana in augustus 2009. Vanuit de luchthaven van Accra reisden jullie per vliegtuig naar Nederland. Op 26 augustus 2009 kwam u per trein in België toe en vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en werd opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat homoseksueel gedrag in uw land van herkomst Ghana niet wordt getolereerd omwille van sociaal-religieuze bezwaren en bovendien wettelijk strafbaar is. Uit uw relaas blijkt echter dat u kennelijk niet homoseksueel van aard bent, maar dat u in Ghana één enkele keer experimenteerde met een klasgenoot in de toiletten van jullie school in het dorp Atebubu en dat u verder enkele malen homoseksuele activiteiten had met de blanke toerist (R.) in ruil voor geld (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4). U stelde in dit verband dat u genoeg had van uw armoedige levensomstandigheden en dat (R.) u hielp naar Nederland te reizen (CGVS, p. 4 en 5). U had nog nooit gehoord van aangeboren homoseksualiteit (p. 5). U verklaarde heteroseksuele gevoelens en relaties te hebben gehad en sloot een dergelijke relatie in de toekomst niet uit (p. 4 en 5). Uit wat voorafgaat, dient besloten te worden dat uw ingeroepen problemen geen betrekking hebben op uw homoseksuele geaardheid (als fundamenteel karakteristiek van uw persoonlijkheid waarvan niet mag verwacht worden dat u hier afstand van zou nemen) maar wel op homoseksuele handelingen omwille van economische motieven en persoonlijk opportunisme. Er mag van u redelijkerwijze verwacht worden dat u het risico op persoonlijke vervolging (wegens een mogelijke perceptie van homoseksualiteit door de Ghanese overheid en uw omgeving) zou wegnemen of uitsluiten door dergelijke handelingen niet (meer) te stellen. Het volharden in risicovol en illegaal gedrag om economische en opportunistische redenen, kan in casu een beroep op internationale bescherming niet verrechtvaardigen.

Bovendien legde u tal van vage, onwaarschijnlijke en incoherente verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw relaas en de ernst van uw asielaanvraag sterk ondermijnen. Zo bleef u vaag en was u weinig coöperatief toen het Commissariaat-generaal u om toelichtingen vroeg betreffende uw homoseksueel experiment in uw school te Atebubu (CGVS, p. 3). Verder kende u enkel de voornaam ((A.)) van uw bevriende klasgenoot die hierbij betrokken was, en was u niet zeker of hij bij zijn ouders woonde (p. 3). U kon evenmin nader preciseren wanneer in 2007 u met hem aan jullie eerste (en voor u laatste) middelbare schooljaar begon (CGVS, p. 2). U wist evenmin wie jullie bij de schooldirecteur aangaf (p. 3). U bleek de familienaam en nationaliteit niet te kennen van de blanke toerist (R.), terwijl u verschillende maanden in 2007 en 2009 zou hebben verbleven met hem en homoseksuele verhoudingen hebben gehad met hem (CGVS, p. 4). Voorgaande verklaringen kunnen niet ernstig genomen worden.

Opmerkelijk is bovendien dat u nog nooit had gehoord van het Ghanese strafwetartikel 105 of van "carnal knowledge", noch van de "Gay and Lesbian Association of Ghana (GALAG)" (p. 5).

Daarenboven bleek uit uw relaas dat uw vermeende probleem zich kennelijk lokaal beperkte tot uw dorp van herkomst Prang en de school in het naburige dorp Atebubu. U stelde na uw vertrek uit uw streek van herkomst vernomen te hebben dat de schooldirecteur u nog zocht en dat de ouders van (A.) u bij de lokale politie hadden beschuldigd van het aanzetten van hun zoon tot homoseksualiteit (p. 4). Uiteindelijk verklaarde u in dit verband niet te weten of ze (overheid en burgers) u zoeken buiten voornoemde streek, maar dat u geen risico wilde nemen (CGVS, p. 5).

De door u ingeroepen problemen rechtvaardigen geen internationale bescherming. Er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Ghana waarover het Commissariaat-generaal beschikt, om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico in uw hoofd op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

Tot slot legde u geen documenten neer die een controle van uw identiteit en reisweg zouden kunnen mogelijk maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan dat in zijn hoofde wel degelijk sprake is van een reële vrees voor vervolging en risico op het lijden van ernstige schade.

Hij is formeel dat de bij hem ontluikende homoseksuele gevoelens oprecht zijn en een wezenlijk bestanddeel uitmaken van zijn persoonlijkheid. Zijn gesprekken en contacten met R. hebben deze gevoelens gestimuleerd. Het hebben van homoseksuele contacten wordt in Ghana niet getolereerd en is strafbaar, hetgeen ondermeer blijkt uit het reisadvies uitgaande van de Belgische overheid en zoals bij het verzoekschrift gevoegd. Verzoeker betoogt dat alles in een stroomversnelling kwam nadat hij seksuele contacten had met A. De autoriteiten zijn op de hoogte gesteld van zijn deviant gedrag en hij vreest bij een terugkeer naar Ghana strafrechtelijk te zullen worden vervolgd. Hij geeft aan dat zijn verklaringen oprecht zijn *“nu hij geen enkele andere reden heeft [om] Ghana te moeten verlaten”*. Verzoeker wijst erop dat hij daar een familiaal en sociaal vangnet had en een opleiding volgde.

Aangaande de motivering die stelt dat hij een gebrekkige kennis vertoont en dat deze lacunes de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen stelt verzoeker dat ieder onderzoek individueel gevoerd moet worden. Zijn uitspraken en kennis zouden niet mogen getoetst worden aan wat algemeen bekend is. Indien hij een mindere kennis heeft en onwetend is omtrent een aantal zaken ondermijnt dit volgens hem niet per definitie de waarheid van zijn relaas en mag dit niet worden gebruikt als indicatie ter beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker doet gelden dat gelet op het taboe aangaande homoseksualiteit in Ghana niet kan worden verwacht dat hij zonder schroom over zijn seksuele escapades kan uitweiden. Tevens is het in dergelijke omstandigheden niet evident informatie in te winnen omtrent verenigingen die ijveren voor de vrijwaring van de rechten van homoseksuelen of lesbiennes.

Het is volgens verzoeker duidelijk dat zijn probleem niet louter regionaal van aard is. Homoseksualiteit wordt in het hele land gevisieerd zodat hij zou worden verhinderd een relatie aan te gaan met een man, hetgeen volledig indruist tegen de intrinsieke affectieve gevoelens die hij ervaart.

Verzoeker beroept zich op een schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur, motiveringsbeginsel, draagkrachtbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel”*. Hij stelt dat de redenen zoals verwoord in de bestreden beslissing niet pertinent zijn en de beslissing niet kunnen verantwoorden.

Voorts voert verzoeker aan: *“schending betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*. Hij geeft onder verwijzing naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 een algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en stelt dat de bestreden beslissing niet duidelijk vermeldt op grond van welke juridische regels zij werd genomen. Verzoeker benadrukt dat een motivering slechts afdoende is indien zij pertinent en draagkrachtig is en stelt dat de bestreden beslissing aan deze vereisten niet voldoet. De motieven zijn volgens hem onvoldoende deugdelijk en draagkrachtig om de beslissing te schragen.

Verzoeker doet gelden dat, mocht hij niet in aanmerking komen om als vluchteling te worden erkend, hij minstens onder de toepassing valt van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Volgens hem kan niet worden betwist dat hij, indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, een reëel risico zou lopen met ernstige schade tot gevolg. Zijn leven zou immers bij een terugkeer ernstig zijn bedreigd.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet duidelijk vermelden op grond van welke juridische regels zij werd genomen mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing zijn immers in duidelijke bewoordingen de feitelijke en juridische overwegingen opgenomen die aan deze beslissing ten grondslag liggen, zodat hiervan mits eenvoudige lezing kennis van kan worden genomen. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker weldegelijk over het vereiste inzicht beschikt in de motieven van de bestreden beslissing aangezien hij deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Zodoende wordt in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd en wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens, in voorkomend geval, in het kader van artikel 48/4. De RvV dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt geen documenten bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit en biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde hij, gevraagd naar zijn documenten: *"Ik heb een IK en een attest van lager onderwijs – in het land achtergelaten"* (administratief dossier, stuk 7, verklaring, nr.21). Bij het CGVS gaf verzoeker aan dat hij reeds aan een kennis had gevraagd om zijn geboortecertificaat op te sturen en beloofde hij om dit door te sturen zodra hij het zou ontvangen. Aan het einde van het gehoor beloofde hij nogmaals te zullen proberen de nodige stukken toe te voegen aan het dossier (administratief dossier, stuk 3, p.2, 6). Dat verzoeker desalniettemin tot op heden nalaat ook maar enig begin van bewijs bij te brengen ter staving van zijn voorgehouden identiteit vormt een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing motiveert met recht dat verzoeker vage verklaringen aflegde aangaande zijn homoseksuele experiment in zijn school te Atebubu en de persoon die hierbij betrokken was. Verzoeker kon niet preciseren wanneer hij A. leerde kennen en kon zelfs de maand niet geven. Hij beweerde dat hij A. leerde kennen toen hij begon aan de middelbare school doch gaf aan niet meer te weten wanneer het schooljaar daar begon. Verzoeker bleek daarenboven niet in staat de familienaam van A. te geven en bleek evenmin met zekerheid te kunnen stellen of deze al dan niet bij zijn ouders woonde. Bovendien legde hij uiterst vage en weinig doorleefde verklaringen af met betrekking tot concrete incident dat aanleiding zou hebben gegeven tot een klacht bij de overheid. Zo kon hij niet nader omschrijven waarmee zij precies bezig waren toen zij werden betrap. Evenmin kon hij aangeven wie hen zou hebben gezien of betrap. Wanneer hem werd gevraagd waar zij precies werden betrap, antwoordde hij: *"op school..."*. Nogmaals gevraagd waar op school zij werden betrap, kwam hij wederom niet verder dan te stellen: *"op school..."*. Vervolgens werd aan verzoeker gevraagd: *"Waar precies op school? In een lokaal?"*, waarop hij wederom vaag bleef en antwoordde: *"Gewoon...(denkt na)"*. Uiteindelijk antwoordde verzoeker, nadat hem werd gevraagd of zij werden betrap in hun klaslokaal: *"Nee... het was in de toiletten, ja, je weet wel, daar waar je je behoefte doet..."* (administratief dossier, stuk 3, p.2-3). Voorgaande verklaringen zijn dermate vaag en weinig doorleefd dat zij op fundamentele wijze de

geloofwaardigheid ondermijnen van zijn bewering dat hij op school homoseksuele contacten zou hebben gehad met A. en dat hij hierbij zou zijn betrappt. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht als zou ingevolge dit incident tegen hem klacht zijn ingediend bij de politie (ibid., p.4).

Het voormelde klemt nog des te meer daar verzoeker, die ingevolge het kwetsieuze incident waarbij A. betrokken was in 2007 het land zou zijn ontvlucht, verklaarde in december 2008 te zijn teruggekeerd naar Ghana, er naar Anamabo te zijn gegaan en aldaar te hebben verbleven tot in februari 2009. Hij verklaarde tevens dat hij, na nadien te zijn teruggekeerd naar Togo, nogmaals terugkeerde naar Ghana in 2009 en er opnieuw gedurende twee maanden in Anamabo verbleef (ibid., p.4). Bijgevolg kan bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij in 2007 het land zou zijn ontvlucht ingevolge een gegronde vrees voor vervolging vanwege de Ghanese autoriteiten. Bovendien brengt verzoeker geen begin van bewijs bij dat hij omwille van de beweerde eenmalige gebeurtenis in 2007 actueel in de negatieve aandacht staat van de overheid.

Dit klemt des te meer daar de Commissaris-generaal terecht vaststelde dat verzoeker vage, onwaarschijnlijke en incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn homoseksuele relatie met R. Verzoeker beweerde enerzijds immers in 2007 en 2009 gedurende verscheidene maanden bij deze persoon te hebben verbleven en met hem homoseksuele contacten te hebben gehad, doch kon anderzijds geen nadere informatie verstrekken met betrekking tot deze persoon. Zo gaf hij aan behoudens R. geen andere naam van deze persoon te kennen. Hij antwoordde ontwijkend op de vraag wie deze persoon is en kon evenmin precies en met zekerheid aangeven wanneer hij deze persoon leerde kennen daar waar hij aangaf: "(...)weet maand niet, in augustus denk ik (...)". Daarenboven wist verzoeker niet of R. al dan niet een toerist was en bleek hij evenmin te weten waar deze persoon woont. Tevens kon hij niet aangeven van welke nationaliteit deze persoon was (ibid., p.4). De voormelde frappante vaagheden in verzoekers verklaringen aangaande R. doen manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat indien verzoeker daadwerkelijk gedurende verscheidene maanden zou hebben verbleven bij en homoseksuele contacten zou hebben gehad met deze persoon, hij hieromtrent toch enige informatie zou kunnen verstrekken.

In dit kader kan ten overvloede nog worden opgemerkt dat hoe dan ook nergens uit verzoekers relaas blijkt dat zijn relatie met R. gekend zou zijn bij de autoriteiten, noch dat hij ingevolge deze relatie enig probleem zou hebben ondervonden of enige vrees zou dienen te koesteren.

Aangezien ingevolge hetgeen voorafgaat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde homoseksuele contacten met A. noch aan zijn vermeende homoseksuele contacten met R. kan verzoekers bewering in het verzoekschrift dat de *"bij hem ontlukende homoseksuele gevoelens oprecht zijn en een wezenlijk bestanddeel van zijn persoonlijkheid uitmaken"* evenmin ernstig worden genomen. Hij verklaarde immers uitdrukkelijk dat hij behoudens met deze twee mannen nooit een relatie had met andere mannen (administratief dossier, stuk 3, p.4). Daarenboven blijkt uit zijn overige verklaringen dat hij kennelijk niet homoseksueel van aard is. Wanneer aan verzoeker werd gevraagd of hij ooit heteroseksuele gevoelens had, gevoelens had voor of een relatie onderhield met meisjes of vrouwen, antwoordde hij: *"Ja natuurlijk. Ik had de gewoonte om seksuele relaties te hebben met meisjes, zoals iedereen!"*. Wanneer hem vervolgens de vraag werd gesteld hoe zijn toekomst er op dit vlak uitziet, sloot verzoeker niet uit dat een heteroseksuele relatie met een vrouw en kinderen tot de mogelijkheden behoort. Tevens werd aan verzoeker gevraagd of hij zichzelf beschouwt als homoseksueel geaard, waarop hij aangaf het niet te weten (ibid., p.4-5). Verzoeker tracht de vaagheden in zijn verklaringen te vergoelijken door te verwijzen naar het taboe dat in Ghana op homoseksualiteit rust, doch deze verklaring is gelet op het voorgaande geenszins aannemelijk, te meer daar hij ten tijde van het gehoor op het CGVS reeds gedurende verscheidene maanden in België verbleef alwaar geen taboe rust op homoseksualiteit.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn beweerde reisweg per vliegtuig naar Nederland. Dit klemt des te meer daar hij hierover evenmin gedetailleerde en aannemelijk verklaringen aflegde. Hij kon bij de DVZ niet preciseren hoeveel geld R. zou hebben betaald voor zijn reis noch met welke vliegtuigmaatschappij hij zou reisde (administratief dossier, stuk 7, verklaring, nr.33-34). In dit opzicht is het bevreemdend dat hij bij het CGVS wel kon aangeven dat hij met de vliegtuigmaatschappij KLM zou hebben gereisd. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat hij zich dit tevens zou herinneren bij de DVZ. Bovendien kon verzoeker niet

preciseren onder welke identiteit hij zou hebben gereisd, wat er in het paspoort stond waarmee hij reisde of welke foto hierin was opgenomen (administratief dossier, stuk 3, p.4).

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Kritiek op de overige, overvloedige motieven van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

2.2.2. Verzoeker voert teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen geen andere elementen aan dan deze aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.1. gedane vaststellingen en de overige elementen van het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Gelet op het voorgaande kan de aangevoerde schending van de motiveringsplicht niet worden aangenomen.

2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze hij het zorgvuldigheidsbeginsel in casu geschonden acht. Hij geeft evenmin aan welk beginsel van behoorlijk bestuur voor het overige door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve worden voormelde schendingen niet dienstig aangevoerd.

2.4. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS